

DOI: 10.31866/2410-1311.40.2022.269384
УДК 32:130.2:141.113

ПРАВО В ДИСКУРСІ CULTURAL STUDIES: МОНІЗМ VERSUS ПЛЮРАЛІЗМ

Поплавська Мирослава Володимирівна

Кандидат юридичних наук, доцент,
ORCID: 0000-0003-3765-1686, e-mail: poplavskaya.mira@gmail.com,
Київський національний університет культури і мистецтва,
вул. Є. Коновальця, 36, Київ, Україна, 01133

Для цитування:

Поплавська, М.В. (2022). Право в дискурсі cultural studies: монізм versus плюралізм. *Питання культурології*, (40), 266-275. doi: <https://doi.org/10.31866/2410-1311.40.2022.269384>.

Анотація

Мета статті — проаналізувати методологічний аспект правових культуральних студій крізь призму дихотомії моністичного та плюралістичного підходів. Завданнями дослідження є розгляд ідей в роботах американського вченого Пола Кана, що започаткували дискусію про монізм і плюралізм в межах правової культури на сучасному етапі, а також висвітлення їхньої рецепції та інтерпретації іншими дослідниками, які вивчають право та правову культуру в парадигмі cultural studies. Методологія дослідження передбачає застосування інструментарію cultural studies як міждисциплінарного проекту, в межах якого культура (як і правова культура) сприймається як спосіб життєдіяльності індивіда, щоденне проживання життя, переосмислення конститутивних елементів культурних практик на основі усього діапазону можливого соціального досвіду. Також у статті використано такі якісні методи, як концептуальний та типологічний аналіз, що допомогли виокремити та розглянути особливості монізму та плюралізму як методологічних підходів. Комплексне авторське розв'язання зазначених вище завдань становить наукову новизну роботи. Висновки. На основі ідей американського вченого Пола Кана, висловлених ним у своїх роботах, виокремлено і з'ясовано особливості монізму та плюралізму як методологічних підходів до вивчення права і правової культури в парадигмі cultural studies. В межах обох підходів як інструмент залучений насичений опис інтерпретативної антропології К. Гірца, однак перевагою плюралізму є використання на додаток до згаданого опису правової етнографії та спостереження, звернення до неокантіанства та феноменологічної традиції. Дослідження моністичних і плюралістичних методологічних підходів є внеском у вдосконалення парадигми cultural studies у цій галузі, що допомагає визначити різні джерела та методи, необхідні для аналізу взаємозв'язку права і культури, особливостей правової культури тощо.

Ключові слова: cultural studies; право; правова культура; монізм; плюралізм; культуральний аналіз

Вступ

Культуральними студіями або cultural studies (далі — CS) українські дослідники почали цікавитися лише недавно, працюючи до цього переважно в межах радянської культурологічної традиції. Чого не скажеш про європейську гуманітаристику, що має відмінну від радянської логіку розвитку «культурних досліджень», витоки якої пов'язують з раннім етапом становлення секуляризованої європейської освітньої системи, неокантіанським проектом соціогуманітарної науки та неомарксистською реінтерпретацією поняття «культура». Вважається, що CS як сфера наукових досліджень почали активно розвиватися в Європі й США у післявоєнний час: від ранніх спроб у Великій Британії, — створення Бірмінгемського центру «CS», директором якого був Р. Гоґґарт (Hoggart), а також відома робота останнього «Використання грамотності» (1957), — до ґрунтовного вивчення масової культури, ініційованого німецькими вченими-експатріантами, представниками Франкфуртської школи у США, що набуло популярності у 1990-х рр. та охопило широкий спектр традиційних галузей і дисциплін (Schwoch & White, 2006, pp. 2–3).

Сьогодні CS перетворилися на один з найпопулярніших напрямів вивчення культури не лише в англomовному світі, але й поза ним, на величезну культурно-дослідницьку індустрію, яка охопила практично всі англосаксонські університети (від Південної Африки до Канади) та решту світу, коли проблеми консюмеризму, субкультур, культурної політики, глобалізації, гендерної та етнічної ідентичності, мультикультуралізму тощо досліджують японці, американці, венесуельці, китайці, українці та ін. Одні вчені схвалюють вільний і надзвичайно відкритий характер цієї сфери наукових пошуків, натомість інші вказують на цю відкритість як на ознаку відносної інтелектуальної слабкості CS. Попри інтелектуальний бум, який CS пережили впродовж 1980-х – 2000-х рр., їхній академічний статус і досі залишається невизначеним, а еволюція у цій галузі знання, як зазначив свого часу Г. Тернер (Turner, 2012), нагадує лонгітюдний експеримент, спрямований на реалізацію міждисциплінарного статусу цієї галузі, що передбачає три варіації ідентифікації CS — як дисципліни, теорій та методів, а також проекту (pp. 156–161).

Подібне трактування CS як міждисциплінарного проекту та метарівня дослідження культурних процесів і феноменів поділяє й авторка цієї статті. Одним з таких феноменів постає право. Усі дискусії та обговорення в сучасному західному академічному товаристві, пов'язані з визначенням природи та структури права в дискурсі CS, передбачають методологічні рефлексії, в контексті яких чітко виділяються два протилежні підходи — монізм і плюралізм. Ключовим підходом, який проблематизує культуральний аналіз права, є моністична теорія професора кафедри права та гуманітарних наук ім. Роберта Віннера в Єльській школі права П. В. Кана (р. н. 1952), автора праць «Легітимність та історія: самоврядування в американській конституційній теорії» (1993), «Панування закону: Марбері проти Медісона та побудова Америки» (1997), «Закон і любов: випробування короля Ліра» (2000), «Священне насильство: тортури, терор і суверенітет» (2008), «Політична теологія: чотири нові розділи про концепцію суверенітету» (2011), «Свідчення» (2021) та ін.

Варто зауважити, що творчість американського вченого і судді, як, власне, й тематика права в дискурсі CS, сьогодні залишається *terra incognita* для українських культурологів, що обумовлює її актуальність. Загалом інтерес до CS з роками лише зростає і це підтверджується появою досліджень у цьому напрямі (Русаков & Ткачук, 2016; Копієвська, 2019; Chastnyk, 2019; Romanuk, 2020; Носенок, 2020, 2021; Білобровець, 2021) та ін. На Заході ситуація з науковою розробленістю різної тематики в галузі CS кардинально відрізняється, що засвідчує сталий інтерес та ґрунтовні дослідження таких авторів, як Р. Джонсон, Д. Келлнер, Г. Тернер, К. Баркер, С. Дірінґ, Г. Родман, К. Панна, Р. Рай, М. Вайт, Дж. Швох, П. Вілліс, П. Сміт, Т. Міллер, С. Тотосі де Зепетнек, Н. Коулді, С. Голл, Р. Лі, А. Браун, Т. Беннетт та ін. Відчутний внесок в культуральні дослідження права зробили П. В. Кан (Kahn, 1999), Р. Дж. Кумб (Coombe, 2001), М. Маунтер (Mautner, 2011), Н. Мезі (Mezey, 2015), Д. Мальдонадо (Bonilla-Maldonado, 2020a, 2020b) та ін.

■ Мета статті

Мета статті — проаналізувати методологічний аспект правових культуральних студій крізь призму дихотомії моністичного та плюралістичного підходів. З огляду на це звернено до праць П. В. Кана, який аналізує основні ідеї та ризики, пов'язані з методологічним монізмом, що змушують сучасних вчених, які працюють в межах окресленої проблематики, звертатися до методологічного плюралізму як альтернативного та, на їхню думку, ефективного підходу.

■ Виклад матеріалу дослідження

Моністичний культуральний аналіз представлений двома концепціями — експліцитною та імпліцитною. Згідно з першою, за словами П. В. Кана, культура існує як мережа значень, що створюється та передається людьми як спадок (Kahn, 1997, pp. 34–41). Йдеться про аналіз та опис не зовнішніх моделей поведінки в межах правової культури, а про символічні структури, завдяки яким носії «занурені» в культуру, розуміють і переживають її. Щоб зрозуміти ці структури, культуролог має дистанціюватися від об'єкта свого дослідження. Тоді культура постає як полісемічна практика, де суб'єкти використовують мережі значень і інтерпретують їх різними способами, трансформуючи зміст правової культури, який не є статичним. Імпліцитна ж концепція пропонує інший погляд, згідно з яким культура є одиницею з однорідним змістом і членами, без фрагментації, де гомогенність передбачає скорочення концептуальних і практичних просторів (Kahn, 2001, p. 145). Для цього типу аналізу правова культура існує в кордонах національних держав і еквівалентна правовій культурі юристів, насамперед суддів і професорів права, практика яких передбачає продукування юридичних текстів.

На думку Д. Б. Мальдонадо, завдання культуролога зводиться до тлумачення письмових правових матеріалів. Звісно ж, не лише з них складається правова культура, проте переважно все обертається навколо текстів, створених формальними юридичними операторами. Вчений вважає, що імпліцитна концепція обмежує методи, за допомогою яких ми можемо підходити до вивчення правової культури (бо культуролог акцентує лише на одній з багатьох інтерпретацій, що її

поділяють члени практики), а також суперечить досвіду сучасних правових культур. Поза увагою залишається фрагментація та плюралізм контенту і суб'єктів, що характерні для багатьох культур (Bonilla-Maldonado, 2019b, p. 299).

Натомість плюралістичний культуральний аналіз здатен пояснити сучасну фрагментацію, коли трактує правові культури сучасних національних держав як неунітарні утворення. Д. Б. Мальдонадо апелює до існування певного «зламу» (fracture), що допускає різноманітні інтерпретації, а отже, безперервні дебати про зміст культури та її значення. Якщо посилити плюралістичну позицію, то можна стверджувати, що у національній державі співіснують різні правові культури, кожна з яких генерує внутрішню дискусію щодо елементів, які її утворюють. Однак представники кожної з цих культур не відчувають себе частиною інших. Звісно ж, можна вести мову про існування культурних практик, що мають однорідний набір членів, проте це можливо лише в невеликих громадах із дуже тісними моральними та політичними зв'язками між їхніми членами. Морально-політична та правова множинність, що характеризує сучасні національні держави, нівелює моністичні засади їхньої правової культури. Правова культура в межах цього підходу розуміється як складена не лише з практики виробництва текстів, до якої залучені судді, професори права чи інші юридичні оператори, а й з практики усних слухань, неофіційних контактів, зміст яких не завжди збігається зі змістом текстів. Отже, плюралістична концепція правової культури також складається і з правової практики громадян, а тому є автономним джерелом культурного змісту (Bonilla-Maldonado, 2020b, p. 301).

Унітарна правова культура може бути фрагментована з двох причин: коли представники практики не дійшли згоди щодо того, які поняття складають мережу значень, та по-різному тлумачать значення символічних структур, що знаходяться в основі їхньої правової культури. Судова практика США є прикладом цих двох типів фрагментації. Однак П. В. Кан (Kahn, 2000) наголошує на односторонності судових рішень. Він стверджує, що судові вироки в американській правовій культурі є риторичним інструментом, що має на меті підтримувати віру в самоврядування через закон (p. 8). Судді не погоджуються з тим, чого від них вимагає їх культурна практика. П. В. Кан стверджує, що насичений опис, який він пропонує, дає точний звіт про те, якими мають бути судові рішення, на думку представників правової культури США. Оскільки закон є нормативною культурною практикою, ті, хто вірить у цю практику, зазвичай діють відповідно до того, що вона наказує їм робити.

Немає сумніву, що деякі члени політичної спільноти США погоджуються з описом та аналізом судових висновків, які пропонує П. В. Кан. Але чи всі? Варто поміркувати про опис, запропонований суддями-реалістами та формалістами того, що вимагає від них судова практика. Реалісти вважають, що судові рішення — простір політичного конфлікту та зона дії влади. Суперечності в складних правових системах й двозначність їхніх норм, прірва та відстань між правовими нормами й фактами політизують судові рішення (Posner, 2010; Holmes, 2011, p. 5; Sullivan et al., 2011, p. 328, p. 330, p. 334). Судові рішення не є практикою, що у складних ситуаціях чітко зумовлена правилами та принципа-

ми. Тому судді повинні тлумачити закон, посилаючись на позаправові елементи. Під час розв'язання складних ситуацій судові рішення завжди вміщують вольовий елемент (Frank & Biz, 2009). Тоді суддів розуміють (і необхідно розуміти) як політичних акторів у суспільстві.

Відповідно до методологічного плюралізму опис і тлумачення правових текстів — це лише один з методичних засобів у розпорядженні культуролога. Плюралістичний культуральний аналіз дає змогу зрозуміти, що для адекватного пояснення складності сучасних правових культур також потрібно звертатися до інших якісних методів, таких як правова етнографія та спостереження. Ці інструменти якісного дослідження сприятимуть розгорнутому опису практик, які є частиною правової культури, але відрізняються від створення правових текстів. Дослідження моністичних і плюралістичних культуральних підходів є внеском у вдосконалення парадигми CS у цій галузі, а також допомагає визначити різні джерела та методи, необхідні для аналізу правової культури. Ці інструменти, по-перше, дають можливість тлумачити закон усілякими новими способами і, по-друге, послаблюють моністичні інтерпретації CS.

Проте ці обмеження не мають необхідного зв'язку з передумовами та методом культурального вивчення права. Вчений-моніст міг би стверджувати, що запропонована ним концепція аналізу культури сумісна з концепцією культури, яку пропонують вчені-плюралісти. Експліцитна моністична концепція визнає, що культура складається з багатьох джерел, а не лише з текстів, створених юристами, її умовний характер та окреслює, що символічні структури, які її утворюють, можна тлумачити по-різному, використовуючи потенціал інтерпретативної антропології (Sigdel, 2018; Tholen, 2018).

Однак таке тлумачення є безпідставним з емпіричних і теоретичних причин. Емпірично всі дескрипції, запропоновані моністичним культуральним аналізом, не відтворюють наявної фрагментації (судові рішення та суверенітет представлені як унітарні культурні практики), а правова культура представлена так, ніби існує консенсус щодо елементів. Насичені описи, що їх використовують вчені-моністи, продуктивні лише під час роботи з письмовими текстами, переважно з нормами й положеннями, тоді як інші офіційні та неофіційні культурні практики залишаються поза увагою дослідників. Звісно ж, моністи можуть заперечити, мовляв, йдеться про опис конкретної правової культури, приміром, Великої Британії чи США. Але цей аргумент є непереконливим, бо емпірично американську правову культуру не можна описати як одиницю з однорідним змістом і членами. Натомість теоретично правова культура як горизонт розуміння суб'єктів, які населяють національну державу, не може бути нічим іншим, як замкнутою одиницею, спільною для всіх її членів (Bonilla-Maldonado, 2020b, p. 303).

У процесі дослідження імпліцитних і експліцитних засад культурального моністичного аналізу (субстанційна єдність правової культури; гіпотетична єдність членів, які її практикують; ототожнення правової культури з культурою юристів і з текстами, створеними юристами; зв'язки між неявним поняттям культури та ідеями академічної свободи та дистанції, які захищає цей спосіб розуміння культурного аналізу права), Д. Б. Мальдонадо доводить, що цей підхід прагне дистанціюватися від свого об'єкта дослідження, щоб зрозуміти його. Ця форма

юридичної науки аналогічна теології, де реформістська вченість представлена гомілією. Відданість об'єкту дослідження зобов'язує вченого відтворювати внутрішню динаміку права. Навпаки, плюралістичний аналіз культури прагне зрозуміти світ значень, який створює право, і не намагається змінити цей світ сенсу. Вчений-культуролог подібний до етнографа-інтерпретатора антропології: він хоче зрозуміти культурні практики зсередини, на рівні її носіїв за допомогою насиченого опису (Bonilla-Maldonado, 2020b, p. 326).

Важливу роль у цьому відіграє не лише інтерпретативна антропологія, але й неокантіанський підхід, зокрема тлумачення Е. Кассіером теорії пізнання І. Канта у напрямі збільшення конструктивного потенціалу, включно з різними культурними формаціями, які люди ефективно створюють. У цьому сенсі культуральний аналіз прагне виявити умови можливості світу, в якому ми живемо, прагне описати структуру та межі різних форм сприйняття світу. Навіть більше, він йде далі: прагне експлікувати ідеологічні горизонти, які уможливають існування цих смислових світів. Згідно з цією логікою автономія права — це не дискретне поле об'єктів, а спосіб представлення усього діапазону можливого соціального досвіду (Bonilla-Maldonado, 2020a, p. 286). Це пояснює феноменологічний підхід П. В. Кана, який у «Легітимності та історії» вводить в теорію права ідею ендогенної генеалогії, а у «Пануванні закону» запроваджує ідею архітектурного дослідження.

■ Висновки

Підсумовуючи, хотілося б зазначити, що методологічні підходи до аналізу права та правової культури в парадигмі CS — монізм і плюралізм, є окремим і важливим аспектом культуральних студій у XXI ст. Взв'язавши за основу розгляду роботи американського вченого та професора Ельської школи права П. В. Кана, який зосередив увагу на дихотомії та відмінностях цих підходів, проблематизував цю тему та актуалізував пов'язані з нею дискусії, розкрито їх специфіку та взаємозв'язок.

Моністичний культуральний аналіз, як і плюралістичний, фокусується не на зовнішніх моделях поведінки в межах правової культури, а на мережі значень і символічних структурах, завдяки яким остання є полісемічною практикою, в яку «занурені» її носії. Культуролог-моніст, щоб зрозуміти правову культуру, має дистанціюватися від неї, що передбачає скорочення концептуальних і практичних просторів, гомогенність і уніфікацію. Для нього правова культура існує в кордонах національних держав і еквівалентна правовій культурі юристів, насамперед суддів і професорів права, практика яких передбачає продукування юридичних текстів у межах формальних процедур. Цей імпліцитно-моністичний аналіз має право на існування, проте, як зазначають сучасні вчені, він обмежує контекст інтерпретацій, що поділяють члени правової культури, і суперечить досвіду розвинених демократій та сучасних правових культур. Поза увагою залишається фрагментація та плюралізм контенту і суб'єктів, що характерні для багатьох західних (і не лише) культур сьогодні. Натомість методологічний плюралізм здатен розкрити та пояснити фрагментацію, сприймаючи правові культури сучасних національних держав як неунітарні утворення. Інакше кажучи, він розширює інтерпретативне поле значень, що передбачає безперервність

дебати про зміст культури та її значення, що у межах національної держави співіснують різні правові культури, кожна з яких генерує внутрішню дискусію щодо своїх конститутивних елементів. Морально-політична та правова множинність нівелює моністичні засади правової культури, а остання передбачає не лише практику продукування текстів, в якій беруть участь судді, професори чи інші юридичні оператори, а й практики усних слухань, неофіційних контактів, зміст яких не завжди збігається зі змістом текстів, а також правової практики громадян, які не обов'язково згодні з конститутивними елементами і є автономним джерелом культурного змісту.

В межах обох підходів як інструмент залучений насичений опис (thick description) інтерпретативної антропології К. Гірца, однак перевагою плюралізму є використання на додаток до згаданого опису якісних методів, таких як правова етнографія та спостереження, звернення до неокантіанства та феноменологічної традиції. Дослідження моністичних і плюралістичних культуральних підходів є внеском у вдосконалення парадигми CS у цій галузі, що допомагає визначити різні джерела та методи, необхідні для аналізу правової культури.

У статті проаналізовано виключно окремих методологічний пласт, пов'язаний як з творчістю П. В. Кана, так і з вивченням права та правової культури в парадигмі CS, а тому перспективи подальших досліджень вбачаємо в поглибленому вивченні творчого спадку зазначеного американського вченого і судді, а також у розширенні контексту взаємозв'язку права і культури, комплексному аналізі основних підходів (Й. Колер, К. Ллевелін, Дж. Вайт, П. Бурдье, Д. Фіш та ін.).

■ Список використаних джерел

- Білобровець, Б. (2021). «Cultural policy studies» як академічна галузь. *Вісник Львівського університету. Серія філософські науки*, 27, 63–71.
- Копієвська, О. (2019). Культурні практики в дискурсі Cultural Studies. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв*, 2, 49–53.
- Носенок, Б. Е. (2020). Український проект культуральних студій: адаптація французького досвіду. *Питання культурології*, 36, 137–146.
- Носенок, Б. Е. (2021). Французькі культуральні студії: особливості та тенденції. *Питання культурології*, 38, 156–165.
- Русаков, С. С., Ткачук, Н. М. (2016). Британський та американський напрями Cultural Studies: компаративний аналіз. *Гілея*, 115, 157–162.
- Bonilla-Maldonado, D. (2020a). The Cultural Analysis of Law: Questions and Answers with Paul Kahn. *German Law Journal*, 21(2), 284–298.
- Bonilla-Maldonado, D. (2020b). The Concept of Culture and the Cultural Study of Law. An Essay. *Verfassung in Recht und Übersee*, 52(3), 297–327.
- Chastnyk, O. S. (2019). Cultural studies in degree programmes at Irish universities. *Культура України*, 66, 52–60.
- Coombe, J. R. (2001). Is there a Cultural Studies of Law? In T. Miller (Ed.), *A Companion to Cultural Studies* (pp. 36–62). Basil Blackwell.
- Frank, J. & Biz, B. (2009). *Law and the Modern Mind* (2 nd. ed.). Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780203787533>
- Hoggart, R. (1957). *The Uses of Literacy*. Chatto and Windus

- Holmes, O. W. (2011). *The Common Law*. University of Toronto Law School Typographical Society.
- Kahn, P. W. (1993). *Legitimacy and History: Self-Government in American Constitutional Theory*. Yale University Press
- Kahn, P. W. (1997). *The Reign of Law: Marbury v. Madison and the Construction of America*. Yale University Press.
- Kahn, P. W. (1999). *The Cultural Study of Law: Reconstructing Legal Scholarship*. University of Chicago Press.
- Kahn, P. W. (2000). *Law and Love: The Trials of King Lear*. Yale University Press.
- Kahn, P. W. (2001). Freedom, Autonomy, and the Cultural Study of Law. *Yale Journal of Law and the Humanities*, 13, 141–171.
- Kahn, P. W. (2008). *Sacred Violence: Torture, Terror, and Sovereignty*. University of Michigan Press.
- Kahn, P. W. (2011). *Political Theology: Four New Chapters on the Concept of Sovereignty*. Columbia University Press.
- Kahn, P. W. (2021). *Testimony*. Cascade Books.
- Mautner, M. (2011). Three Approaches to Law and Culture. *Cornell Law Review*, 96(4), 839–867.
- Mezey, N. (2015). Mapping a Cultural Studies of Law. In A. Sarat, P. Ewick (Eds.), *The Handbook of Law and Society* (pp. 39–55). Wiley-Blackwell.
- Posner, R. (2010). *How Judges Think*. Harvard University Press.
- Romanyuk, O. I. (2020). Transitivity as a promising field of Cultural studies. *Культура України*, 67, 63–71.
- Schwoch, J. & White, M. (2006). Introduction: The Questions of Method in Cultural Studies. In M. White, & J. Schwoch (Eds.), *Questions of Method in Cultural Studies*. Blackwell Publishing.
- Sigdel, B. S. (2018). Culture and Symbolism Nexus in Anthropology. *Janapriya Journal of Interdisciplinary Research*, 7, 116–124.
- Sullivan, F., Vidik, F., & Evans, S. (2011). Three Views from the Bench. In G. C. Geyh (ed.), *What's Law Got to Do With It? What Judges Do, Why They Do It, and What's at Stake* (pp. 328–343). Stanford University Press.
- Tholen, B. (2018). Bridging the gap between research traditions: on what we can really learn from Clifford Geertz. *Critical Policy Studies*, 12(3), 335–349.
- Turner, G. (2012). *What's Become of Cultural Studies*. Sage Publications.

References

- Bilobrovets, B. (2021). "Cultural policy studies" yak akademichna haluz ["Cultural policy studies" as an academic field]. *Visnuk of the Lviv University. Series philosophical science*, 27, 63–71 [in Ukrainian].
- Bonilla-Maldonado, D. (2020a). The Cultural Analysis of Law: Questions and Answers with Paul Kahn. *German Law Journal*, 21(2), 284–298 [in English].
- Bonilla-Maldonado, D. (2020b). The Concept of Culture and the Cultural Study of Law. An Essay. *Verfassung in Recht und Übersee*, 52(3), 297–327 [in English].
- Chastnyk, O. S. (2019). Cultural studies in degree programmes at Irish universities [Cultural studies in degree programs at Irish universities]. *Culture of Ukraine*, 66, 52–60 [in Ukrainian].

- Coombe, J. R. (2001). Is there a Cultural Studies of Law? In T. Miller (Ed.), *A Companion to Cultural Studies* (pp. 36–62). Basil Blackwell [in English].
- Frank, J. & Biz, B. (2009). *Law and the Modern Mind* (2 nd. ed.). Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780203787533> [in English].
- Hoggart, R. (1957). *The Uses of Literacy*. Chatto and Windus [in English].
- Holmes, O. W. (2011). *The Common Law*. University of Toronto Law School Typographical Society [in English].
- Kahn, P. W. (1993). *Legitimacy and History: Self-Government in American Constitutional Theory*. Yale University Press [in English].
- Kahn, P. W. (1997). *The Reign of Law: Marbury v. Madison and the Construction of America*. Yale University Press [in English].
- Kahn, P. W. (1999). *The Cultural Study of Law: Reconstructing Legal Scholarship*. University of Chicago Press [in English].
- Kahn, P. W. (2000). *Law and Love: The Trials of King Lear*. Yale University Press [in English].
- Kahn, P. W. (2001). Freedom, Autonomy, and the Cultural Study of Law. *Yale Journal of Law and the Humanities*, 13, 141–171 [in English].
- Kahn, P. W. (2008). *Sacred Violence: Torture, Terror, and Sovereignty*. University of Michigan Press [in English].
- Kahn, P. W. (2011). *Political Theology: Four New Chapters on the Concept of Sovereignty*. Columbia University Press [in English].
- Kahn, P. W. (2021). *Testimony*. Cascade Books [in English].
- Kopiiivska, O. (2019). Kulturni praktyky v dyskursi Cultural Studies [Cultural practices in the discourse of Cultural Studies]. *National Academy of Managerial Staff of Culture and Arts Herald*, 2, 49–53 [in Ukrainian].
- Mautner, M. (2011). Three Approaches to Law and Culture. *Cornell Law Review*, 96(4), 839–867 [in English].
- Mezey, N. (2015). Mapping a Cultural Studies of Law. In A. Sarat, P. Ewick (Eds.), *The Handbook of Law and Society* (pp. 39–55). Wiley-Blackwell [in English].
- Nosenok, B. E. (2020). Ukrainyskiy proiekt kulturalnykh studii: adaptatsiia frantsuzkoho dosvidu [Ukrainian project of cultural studies: adaptation of the French experience]. *Issues in Cultural Studies*, 36, 137–146 [in Ukrainian].
- Nosenok, B. E. (2021). Frantsuzki kulturalni studii: osoblyvosti ta tendentsii [French cultural studies: features and trends]. *Issues in Cultural Studies*, 38, 156–165 [in Ukrainian].
- Posner, R. (2010). *How Judges Think*. Harvard University Press [in English].
- Romanyuk, O. I. (2020). Transitology as a promising field of Cultural studies. *Culture of Ukraine*, 67, 63–71 [in English].
- Rusakov, S. S., Tkachuk, N. M. (2016). Brytanskyi ta amerykanskyi napriamy Cultural Studies: komparatyvnyi analiz [British and American trends in Cultural Studies: a comparative analysis]. *Hileia*, 115, 157–162 [in Ukrainian].
- Schwoch, J. & White, M. (2006). Introduction: The Questions of Method in Cultural Studies. In M. White, & J. Schwoch (Eds.), *Questions of Method in Cultural Studies*. Blackwell Publishing [in English].
- Sigdel, B. S. (2018). Culture and Symbolism Nexus in Anthropology. *Janapriya Journal of Interdisciplinary Research*, 7, 116–124 [in English].

- Sullivan, F., Vidik, F., & Evans, S. (2011). Three Views from the Bench. In G. C. Geyh (ed.), *What's Law Got to Do With It? What Judges Do, Why They Do It, and What's at Stake* (pp. 328–343). Stanford University Press [in English].
- Tholen, B. (2018). Bridging the gap between research traditions: on what we can really learn from Clifford Geertz. *Critical Policy Studies*, 12(3), 335–349 [in English].
- Turner, G. (2012). *What's Become of Cultural Studies*. Sage Publications [in English].

LAW IN THE DISCOURSE OF CULTURAL STUDIES: MONISM VERSUS PLURALISM

Myroslava Poplavska

PhD in Law, Associate Professor,
ORCID: 0000-0003-3765-1686, e-mail: poplavskaya.mira@gmail.com,
Kyiv National University of Culture and Arts,
Kyiv, Ukraine

Abstract

The purpose of the article is to analyse the methodological aspect of law cultural studios through the prism of the dichotomy of monistic and pluralistic approaches. The tasks of this research are the studying of ideas in American scientist Paul W. Kahn's works, which began the discussion connected with monism and pluralism in the frames of legal culture on the modern stage, and also highlighting their reception and interpretation by other researchers, who observe law and legal culture in cultural studies paradigm. Research methodology covers the usage of cultural studies tools as an interdisciplinary project, in measures of which the culture (as well as a legal culture) is perceived as a way of individual life activity, everyday living the life, rethinking constitutive elements of cultural practices on the base of all spectrum of possible social experience. Besides, such qualitative methods are used in this article: conceptual and typological analyses that help to study and single out peculiarities of monism and pluralism as methodological approaches. The complex authorial solution of the mentioned above tasks forms the scientific novelty of this work. Conclusions. On the basis of American scientist Paul W. Kahn's ideas, expressed in his works, the peculiarities of monism and pluralism as methodological approaches in studying law and legal culture in the cultural studies paradigm have been singled out and revealed. In measures of both approaches, C. Geertz's satiate description of interpretive anthropology has been used as a tool, but the advantage of pluralism is the application of legal ethnography and observation, turning to neo-Kantianism and phenomenological tradition additionally to the mentioned description. The research of monistic and pluralistic methodological approaches is a contribution to the improvement of the cultural studies paradigm in this branch, which helps to determine different sources and methods necessary for the analysis of law and culture interconnection, peculiarities of legal culture, etc.

Keywords: cultural studies; law; legal culture; monism; pluralism; cultural analysis

This is an open access journal, and all published articles are licensed under a Creative Commons Attribution 4.0.